

SZÁNTÓ T. GÁBOR

A pimpós túró

– Szagolja meg – mondta a fiatalabbik férfi. – Szagolja csak meg!

A két férfi a kis dézsa fölé hajolt, fejük majdnem összekoccant.

– Hát ez bizony tényleg bűdös – mondta az idősebb.

– Megnyitok egy másikat is – mondta a fiatalabbik, és energikus mozdulattal lekapta a következő dézsa tetejét, majd beleszagolt. – Ez is savanyú! – fintorgott. Egy harmadik tetejét is leemelte. – Ez is. Elképesztő!

– Ajvé – nyögött fel Szinai István. Fájdalmas arccal intett a ládák felé. – Nézd meg a sajtot is, fiam.

Jenő energikusan odalépett a kocsi másik oldalára, benyúlt a ládába, és két kézzel kiemelt egy karika sárgás, érett gomolyát. Törni próbált belőle, de nem ment, s mivel nem akarta belevájni az ujját, nadrágzsebéből zsebkést húzott elő, azzal vágott egy darabot.

– Ez is romlott.

– Húsz kiló a gomolya, húsz a túró – sóhajtott fájdalmasan az öreg és közben tikkelt a szeme. – Egy dreck az egész. Rendelhetek újra. Sürgönyözök nekik.

Elfordult, indult vissza a raktár felé.

– Nem úgy van az, apuka. Ezt nem hagyhatjuk annyiban. Hát ez mégiscsak egyheti áru. Hogy lehet ilyet ideküldeni? Azért ez nem két pengő.

– Na és akkor most mit csináljak? Nem maradhatok gomolya nélkül. Rendeljek mástól? Mégiscsak a legjobb szállítókink.

Herzfeld Árminék évek óta szállítottak Szinaiéknak. Hétről hétre rendszeren megérkezett a szállítmány, s ha néha késett egy-két napot, mert vihar miatt a dabi juhtúróüzembe nem tudták összegyűjteni a környék juhászaitól a sajtgurigákat, Szinaiék vevői már reklamáltak, mert a Herzfeld-féle juhtúrónak híre volt még Szegeden is. A Széchenyi téri sajtkereskedésben tejfölön, túrón kívül tizenkétféle sajtot árultak: brindzát, ementálit, parmezánt, füstölt sajtot, kvarglit, pálpusztait, saját keverésű krémsajtot, s a Pesten, Meinlnél beszerzett francia és holland sajtokat: brie-t és camembert-t, goudát, eidamit és roquefortot. Az öreg Szinai egyszer mozzarella-t is hozatott, de miután felesége, Malvin megkóstolta, többé nem rendeltek. Neki magának az auvergne-i kék sajt volt a kedvence, de az valamiért nem ment a boltban, ezért ha Pestről hozatott árut, ezt csak a családnak rendelt, kóstolónak.

– Mégse hagyhatjuk annyiban.

– Na de mégis, mit akarsz, fiam?

– Odautazom, és kiverem a balhét.

– Hogy beszélsz? Így az utcagyerekek szoktak...

– Apuka, lassan harminc vagyok. Tudom, mit, és hogy beszélek – emelte fel a hangját Jenő, de máris megbánta, mert halk szavú apja elkomorodott. Nem szeretett vitatkozni, s a hangos szóra érzékeny volt. Elmúlt hatvanöt éves, kezdődő Parkinson-kórja volt, néha kevésbé, néha erősebben remegett a keze, de nem akarta abbahagyni a munkát. Délutánonként képes volt a pult mögé is beállni, hiába mondta neki a felesége meg a fia is, hogy ezt talán már nem kéne, ő szerette a boltot, és nem érezte degradálónak, hogy ezüstfejtű botja helyett a pultra támaszkodik, mert járni már csak bottal tudott. Délelőttönként, amikor egyedül maradt otthon, összeszedte magát, és elaraszolt a Kárász utca sarkán lévő cukrászdába, hogy titokban egyen egy krémet vagy egy indiánert. Magas volt a cukra, és a felesége hírére vette különútjainak. Malvin szóvá is tette, hogy nem vigyáz az egészségére, meg akarja rövidíteni az életét. Kicsit rá is játszott, könnyezett, de az öreg tagadta, hogy cukrászdába jár. Akkor Malvin elővette a végső tromfot.

– Ne mondja nekem, drágám, hogy nem jár oda! A Schönné is látta magát.

– A Schönné? Na, ha én megmondom, hogy az a bűdös kurva kivel jár oda, akkor nem lesz olyan nagy a szája! – vesztette el a nyugalmát Szinai István, hogy maga is meglepődött.

Az édesség volt az egyetlen dolog, ami felvidította, ha nem ment jól a sajt-bolt. Márpedig a bolt szinte soha nem ment jól, épphogy eltartotta a családot. Ezért is akart délutánonként beállni a pult mögé, miután az utcán tipegett fel-alá az üzlet előtt, s ezzel is, azzal is szóba elegyedett. Ilyenkor kicsit megszaladt a forgalom. Érezte ő is, hogy nem tud már úgy figyelni, alkudozni a beszerzésénél, a segéd is lopott, s neki nem volt ereje hadakozni. Szerette a békét, ezért akarta volna ezúttal is békésen elintézni a kellemetlen affért, habár eszébe jutott, hogy ez a kiesés is veszteséget okoz majd. De egy több mint húszéves üzleti kapcsolatot kockáztatni kétszer húsz kilónyi romlott áru miatt? Másrészt viszont, hogy lehet egy egész rakománnyi sajt és túró romlott? Ha pedig romlott, hogy romolhatott meg az egynapos úton? Romlottnak kellett annak lennie már akkor is, amikor vonatra rakták. Nem lehetett annyira bedugulva az orra a Herzfeldéknek, hogy ezt ne érezték volna.

– Szóval azt mondd, hogy te odautaznál? – hunyorgott a fiára, hátha így, hogy összehúzza a szemét, alábbhagy a tikkelés.

– Oda én. Miből áll az? Reggel elmegeyek, másnap itt vagyok. Tudja apuka, hogy nekem ez is sport.

Jenő sportember volt, alacsony, mokány alkat, széles vállal, izmos combokkal. A szegedi regatta tagjaként, tavasztól őszi rendszeresen evezett esténként, miután napközben az üzlet könyvelésével, a beszerzéssel meg a nagytételű kiszállításokkal foglalatzkodott. Ha szükség volt rá, mert a turulos fiúk nem bírtak magukkal, és összetűzést provokáltak, még verekedett is, de erről a család nem tudhatott.

Apja jobban örült volna, ha egyetlen fia végre megállapodik, és asszonyt hoz a házhoz, de Jenő nem akart még nőszülni, csak halasztgatta a dolgot,

hárította az ezzel kapcsolatos kérdéseket, s apja tapintatlanságnak tartotta volna, ha újra és újra kérdezősködik, így többnyire szótlanul, szomorúan gondolt arra, hogy neki nem is lesz unokája. A szomszéd boltok gazdái, kártyapartnerei mind nagyapák voltak már. Mit csinál majd egész nap otthon, amikor nyugdíjba megy, ha nincs gyerek a háznál? Pedig ott az a nagy kert, a pázsit, milyen jól ellenne ott egy kisgyerek. De egyelőre nincs unoka, sőt még menyjelölt sincs. Akkor már inkább az üzletben unatkozik.

Jenő csütörtök reggel indult. Másnap estére itthon akart lenni. Anyja rátkmált egy hátizsáknyi szendvicset, egy szál kolbászt és pár szem almát, ha nem lenne elég. Saját kezűleg készítette, ami azt jelentette, hogy a kenyér vas-tagra sikeredett. Malvin etetésben és betegellátásban fejezte ki az érzéseit, ilyenkor körülzsongta férjét és fiát, akik igyekeztek enni és szót fogadni, ha ápolta őket. Neki különösen hiányzott egy unoka. Nemigen találta a helyét azóta, hogy a fia felnőtt, de Jenő ideges lett, ha szóba hozta, ezért anyja, ha nem akart vitát, kerülte a témát. Jenő az apjához állt közelebb, aki halk szavú volt, Malvin bánatára kisétkű, és az utóbbi években, betegsége következtében elesetté is vált, ami még közelebb hozta apjához a fiát.

Jenő ritkán mozdult ki a városból, ezért a kétnaposra tervezett út eseményszámba ment. Még ki is akarták kísérni a pályaudvarra, de ezt elhárította.

– Nem a világ végére megyek, anyuka.

– Jól van, na, ne legyél olyan pokróc. Nem hagyod magad szeretni, fiam. Majd akkor fogod hiányolni, amikor már nem leszünk.

– Anyám, ne mondjon ilyeneket, kérem – mondta Jenő, és közben dühös volt az anyjára, aki fullánkos mondataival büntudatot keltett benne. Vajon tényleg rossz gyerekük, aki nem hagyja magát szeretni, vagy csak anyja képtelen megérteni, hogy felnőtt, és neki kellene változtatni a viselkedésén? Hiába talált racionális érveket, melyek felmentették, büntudata mégsem csillapult. Gyakran már olyan megjegyzések miatt is ugrott, amelyeket szó nélkül kellett volna hagynia, de már előre látta, milyen konfliktus eredhet belőlük, s mintegy megelőzőképpen volt hűvös és határozott, amit persze anyja rossz néven vett, és szóvá is tett. Ettől persze Jenőnek ismét büntudata támadt.

A reggeli vonattal utazott. Kecskemétnél át kellett szállnia Szabadszállás felé, onnan Kunszentmiklós, Lacháza irányába kellett mennie, de valamit félreért-hetett az induláskor, mert Szabadszállásnál nem volt déli csatlakozás, a dél-utáni vonat pedig Szalkszentmártonon át csak Kunszentmiklósig vitte, ott lovas kocsit kellett bérelnie, ami átvitte Dabra. Tűzött a június eleji nap, ő pedig dühöngött, hogy elment az idő, estére fog odaérni, így a másnap reggeli vonattal vissza se jöhet. Sürgönyöznie kell, hogy ne aggódjanak, ne várják estére, ki tudja, mikor ér haza. Máskor szívesen nézte a tájat, el tudott andalodni a szépen gondozott búzamezők és szőlőskertek, a sárgálló-feketéllő tányerű napraforgók és a kukoricások buja látványától, de most ideges lett,

mert nem három napra tervezte az utat. Idegesen tömte magába a szikkadt szendvicseket. Nem volt semmi sürgős odahaza, az üzlet folyó ügyeit intézték, legfeljebb a beszerzésnél-szállításnál kellett a segédek körmére nézni, ő mégis úgy érezte, ha nincs ott, cserbenhagyja öregedő szüleit. Egyedüli gyerekként túl nagy terhet cipel, mentegette magát, ezért érzi szüntelenül, hogy nem felel meg. De ha tudja mindezt, akkor miért mégis az elégedetlenség és a lelkiismeret-furdalás?

Útközben keveset szóltak egymáshoz a kocssal, akinek nem volt túlzottan szimpatikus az öltönyös ember, aki, amennyire lehet, könnyített ruházataán az alábuktában is tűző napon: zakóját, nyakkendőjét levette, de egy szál ingben is izzadt. Ha Jenő nem szólt hozzá, a kocsis nem beszélt. Meglehetősen szakértelemmel kérdezgette a termésről meg az állatokról, némely kérdése azonban tudálékosnak hatott, és zavarba is hozta a parasztot.

– Agronómus az úr Szögedébe?

– Nem – mosolyodott el Jenő. – Tejipari főiskolát végeztem. De érdekelt kicsit a mezőgazdaság.

Hosszasan hallgattak megint. Ahol az út a vízpart közelébe ért, Jenő látta, amint a narancssárgán izzó napkorong alábukik a Soroksári-Duna-ág túlsó partján, a jegenyesor mögött. Megbabonázta a látvány, olyan volt, mint egy tökéletes tükörtojás sárgája.

Legközelebb akkor váltottak szót, amikor a lógó fejű ló behúzta a saroglyát a faluba. Már besötétedett, mire Dabra értek.

– Aztán itt hová lesz a fuvar? – kérdezte a kocsis.

– Azt én is szeretném tudni. Ilyenkor már nem zörgethetek be azokhoz, akikkel beszédem van – mondta Jenő, és maga is elcsodálkozott, akaratán kívül milyen falusiasan fogalmaz. – Hol lehet itt megszállni?

– Hát, azt én meg nem tudom mondani. De elviszem az egyik kocsmába, ott biztos van élet. Majd azok megmondják.

Falusi kocsmába, este – Jenő el tudott volna képzelni megnyugtatóbb helyet is a tájékozódásra, habár, hogy faluhelyen, este, ugyan hol másutt lehet tájékozódni, mint a kocsmában, arra neki se volt ötlete.

Fizetett, leemelte a bőröndjét, és megállt a ház előtt, amin az Iparoskör felirat díszelgett félkörívben, szecessziós díszítésű majolika betűkkel kirakva. Mire megkérdezte volna, miért ide hozta a fuvaros, az meglegyintette a lovakat, csettintett nekik, és elindult.

Jenő bizalmatlanul körülnézett. Nem vágyott ilyen kalandokra, de nem volt mit tennie, benyitott az ajtón.

Az első helyiség üresen állt. Szemközt, a pultban sem látott senkit, kísérteties volt az üres kocsmá. Nagyot nyelt, és beljebb lépett. Oldalt egy lengőajtó résein szűrődött ki a zene, s most már ének is. Erőteljes női hang énekelt. Jenő közelebb lépett, bekucskált, aztán óvatosan belépett.

Az ajtó mögött többen álltak. A leghátsó ember hátranézett, pissegett, mintha Jenő hangoskodott volna, azután visszafordult. Jenő alacsony volt, de

nyakát nyújtogatva, a vállak fölött ellátott a színpadig. Sűrű széksorokban vagy százötvenen lehettek a nézőtéren, igazi színelőadás zajlott. A színpadon félkörben, pezsgőspoharakkal kezükben frakkos férfiak énekeltek:

*A lányok, a lányok, a lányok angyalok,
a férfiakkal csak komédiáznak.
A lányok szerelme nem egyszerű dolog,
a lányok a csóktól csak ritkán fáznak.*

Ez a Csárdáskirálynő! – villanyozódott fel Jenő, aki szeretett színházba járnival, s mindenevő volt. Gyerekkora óta lenyűgözte a színpad világa, akár operát, akár operettet, akár drámát adtak. Bérlete volt odahaza, szerette a színházi foyer nyüzsgését, a feltűnő ismerősöket s a távolról fürkészett és simfellt notabilitásokat. Szerette belélegezni a nézőterre lépve a színpad deszkáiból és az ácsolt díszletekből áradó jellegzetes nyers szagot. Itt azonban a meglepetés, hogy a kihalt falusi estében egy színelőadásra bukkan, ahol valódi jelmezben játszanak, még inkább felvillanyozta.

Amennyire a félhomályban meg tudta állapítani, a közönség meglehetősen vegyesnek tűnt. Öltönyös embereket, elegánsan felöltözött asszonyokat és parasztokat is látott, mellényben, ingujjban.

Ahogy pipiskedett és nézelődött, megreccsent alatta a parketta. Az előtte álló, szakállas ember hátrafordult, és megint lepisszgte.

– Nemsokára lesz szünet – suttogta. – Akkor ihat valamit. Meg a jegyet is kifizetheti. Nálam.

– Jó – mondta Jenő, és a fal mellé húzódva nézte tovább az előadást. Itt előre is araszolhatott.

Egy hullámos fekete hajú, fiatal nő lépett a színpadra vörös ruhában, aminek uszályát két férfi tartotta. Jenő egy pillanatra úgy érezte, ismeri a lányt, de legalábbis nagyon hasonlított valakire. Tetszett neki, pedig nem volt igazán szép: szabálytalan volt az arca, s erősen kontúros a szemöldöke. Jenő az első pillanatban érezte az ellentmondást, ezért is tartotta különösnek, hogy mégis vonzónak találja. Ő játszotta Sylviát, a darab főszerepét, az Orfeum énekesnőjét, akibe Edvin, a hercegi ivadék szerelmes, és a férfi szülei megpróbálják tőle elszakítani fiukat. Megállt a színpad előterében és énekelni kezdett. Tiszta, erős hangja is tetszett neki. Nem volt képzett a hang, inkább nyers természetesség áradt belőle. A lány némiképp mereven mozgott, látszott rajta a megilletődöttség. Kézfeje úgy lógott, mint egy törött madár-szárny, de Jenőnek ez a suta mozdulat is bájosnak tűnt. Szurkolt neki, hogy szépen énekeljen, s a lány közben eljutott a dal refrénjéig.

*Az asszony összetör,
az asszony meggyötör.
Az asszony tönkretesz,
vigyázz, hogy el ne vessz!*

*Az asszony nagy veszély,
mely egyre nő, nő, nő.
Hát vigyázz, csak vigyázz,
az asszonyoktól félj!*

Jenőt melegség öntötte el, és a szám végén tapsolt, mint a többiek. A lány a színpadon zavartan mosolygott, uszályában megbotolva kisietett. Látszott, hogy nincs rutinja a színpadi szereplésben. Rövidesen szünet következett, kitódult a nép a pulthoz, rendeltek, hangoskodtak, nagy zsvajjal értékelték a szereplőket, élvezték az estét.

Ketten szolgáltak ki, egy asszony is mérte az italt. Jenő elveszve ácsorgott a tömeg közepén, bőröndjét leste minduntalan, aztán ahogy oszlani kezdett a sokaság, odalépett a pulthoz és kért egy sört.

– Kifizetném a jegy árát is. Meg szállást is keresek. Nem tud kiadó szobát?

– Szobát? – hunyorgott a szakállas kocsmáros.

– Üzleti ügyben jöttem, csak lekéstem a vonatom.

– Hát van itt egy vendégszoba. Ott megalhat.

– Már féltem, hogy az árokparton kell töltenem az éccakát – mosolyodott el Jenő őszintén megkönnyebbülve. Megint rajtakapta magát, hogy falusiasan beszél. – És mi ez a színház? – próbálta fenntartani a beszélgetést, de közben jött még valaki, és kért egy fröccsöt.

– Az Iparoskör színköre. Van itt több is a faluban. A 48-as Kör, az Uri Casino meg a Gazdakör. De a miénk a legjobb – hajolt át a pulton a kocsmáros.

– Itt lehet kártyázni, biliárdozni, még könyvtár is van. Havonta vannak új előadásaink – mondta, és bement egy ajtón a raktárba. Kisvártatva újra felbukkant. – Kezdünk. Menjen csak, előadás után meg maradjon itt, megmutatom a szobáját. – Egy jókora rézcsengőt vett elő a pult alól, és rázni kezdte.

A közönség betódult a színházterembe, Jenő pedig izgatottan várta, mikor lép újra színpadra Sylvia.

Visszafogottabb kosztümben látta viszont a lányt, aki az első felvonás végén csalódott szerelmében. Bóni gróf mellé szegődött, Amerikába ment, majd visszatért, és Edvin gróf visszahódította. Heves gyengédséget érzett, amikor a lány ismét csak suta kézmozdulattal felhúzta szoknyája elejét, és ugyancsak kissé sután befelé forduló lábakkal lépegetett aprókat a színpad előterében, úgy énekelte, beleadva minden erejét:

*Te rongyos élet, bolondos élet,
mitől tudsz olyan lenni mégis, mint a méz?
Te rongyos élet, bolondos élet,
nélküled élni, Istenem, milyen nehéz.*

A természetesség és az erő mellett látott benne valami visszafogottságot, ami meggátolta attól, hogy harsány legyen és közönséges. Nem igazi díva, nincs benne semmi mesterkéeltség. Egy lány, aki Sylviát játszik, lelkesen,

átéléssel, tisztán és romlatlanul, ám tele romantikus vágyakkal. Nem tudta, sajnálnia kellene ezt a lányt, aki egy falusi színpadon játssza Sylviát, vagy inkább irigyelnie. Ha most otthon lennének, a városban, egy nagy csokor virágot küldetne az öltözőjébe, igaz, még egyszer sem tett ilyet. Ez a lány azonban annyira megtetszett neki – igaz, nem tudta volna megmondani, mi ragadta meg alakjában, mert külön-külön nem látta szépnek a vonásait –, hogy megtette volna, de nem akart feltűnést, s a kocsmáros sem merete megkérni, hogy kerítsen neki egy csokor virágot.

Az előadás végén vörösre tapsolta a tenyerét, sőt brávózott is. Nagy sikert arattak a színészek, és néhány ügyetlen táncjelenet, kisebb ütközés és pár hamis hang kivételével az egész előadás valódi színháznak hatott.

A kocsmáros kifelé terelgette az embereket, beszélgetett még velük az utcán, azután bejött, és odaadta a szobakulcsot.

– Én itt megyek majd ki, maga csak a hátsó kaput tudja használni. Ezt az ajtót bezárom – mutatott az utcai bejáratra. – De reggel jövök. Mire felkel, itt leszek – nézett szigorúan Jenő arcába, mire az önkéntelenül végigsimított az állán.

– Kifizessem előre a szállást? – kérdezte.

– Ráér reggel – enyhült meg a kocsmáros.

A vendégszoba ajtajában Jenő elbizonytalanodott egy pillanatra, hogy merje-e megkérdezni, ki volt a lány Sylvia szerepében, végül lemondott róla.

Amikor magára maradt, levetkőzött. Bebújt a vetett ágyba, amit először kicsit bizalmatlanul méregetett, mert olyan érzése volt, hogy más is aludt már benne. Megint eszébe jutott a lány. Lehet, hogy most baltázta el élete nagy lehetőségét, gondolta keserűen. Nem sokszor tetszett neki így nő, habár sejtette, hogy e vonzalomba a különleges helyzet is belejátszik: az utazási kalamajka és a véletlenül felfedezett színielőadás. Eloltotta a lámpát, s még egy ideig látta maga előtt a lányt a színpadon, sután befelé forduló lábfejjével. Mosolyogva aludt el.

Reggel korán és frissen ébredt. Megmosakodott, borotválkozott, tiszta inget vett, nyakkendőöt kötött, megreggelizett, fizetett, és a kocsmáros útbaigazítása nyomán nekiindult a falunak, hogy megkeresse Herzfeld Ármin portáját.

Nem kellett sokat mennie. Az utca végén, balra a főutcán, előre vagy háromszáz métert. A kerítés mögött füzeket látott, a fának döntve egy targoncát. Bekiáltott, de nem hallhatták, mert senki nem felelt. Belépett az udvarra, előre ment a kis úton a füzek között, és megállt a kútnál. Onnan már belátott az üzembe a tárva-nyitva álló, hatalmas, kétszárnyú faajtón.

Háttal neki, mezítláb állt egy lány, rövid ujjú, fehér vászonköpenyben, úgy hajolt a márványhengerek közé, és a túróba markolt. Morzsolta, méricskélte, egy darabot lecsípett a másik kezével, és bekapta. Elmélyülten majszolta a falatot, aztán átkiabált a helyiség másik sarkában fadézsákkal foglaltoskodó segédnek.

– Teszek én még hozzá egy kis vajat, Jóska bácsi. – Jenő nem is látta, kihez beszél.

– A fokoló szerint már rendben van – mondta az öreg hang a sötétből.

– Lehet, hogy a fokoló szerint rendben van, de én érzem, hogy ez még nem az igazi – derült a lány.

– Maga tudja, Magduska. De nem ingyenbe' van ám a vaj, az édesapja ezt szokja mondani.

– Jól van, na, ne legyen már olyan szőrösszívű – intett a lány, és az asztalon lévő tömbből fakéssel vágott le egy jókora darab vajat. A márványhengerek közé dobta, behajolt, és kézzel gyúrta bele a sűrű masszába, mint aki érezni akarja az állagát, nem elégszik meg a szemmértékkel, sem a gép keverésével. Alacsony volt, lábujjhegyre kellett állnia, hogy elérje a túrót, karcsú bokája, telt vádlija kifeszült, és minden gyúró mozdulatra pipiskednie kellett.

Jenő elszégyellte magát, hogy leselkedik, és finoman köhögött, de a lány nem hallotta. Ekkor megköszörülte a torkát.

– Elnézést. Jó napot. Herzfeldéket keresem.

A lány ijedten pördült meg, mint aki maga is rájött, hogy a hang tulajdonosa eddig hátulról figyelte.

– Ejnye, hát szólhatott volna!

– Hát maga az? – képedt el Jenő, kalapját gyűrögetve, de közben önkéntelenül elmosolyodott. A lányt látta este a színpadon, miatta forgolódott éjszaka az ágyában, s ette magát, hogy miért nem várta meg előadás után. Nem gondolta, hogy viszontlátja.

– Mármint, hogy ki vagyok én? – kérdezte a lány, értetlenül rázva a fejét. Juhtúrótól ragacsos kezeit két oldalt eltartotta magától.

– Láttam magát tegnap. A Csárdáskirálynőben, tudja – gesztikulált kalapjával a kezében Jenő, és igyekezett így, jelmez nélkül is alaposan megnézni a lányt.

– Tudom, hogy mit játszottunk – biccentett a lány. – De, gondolom, nem a színház miatt jött – tette hozzá pikírtén.

– Nem – nevette el magát Jenő. – Valóban. Más ügyben járok. Hanem maga gyönyörű volt tegnap este. És szépen is énekelt.

Magda elpirult. Erre nem akadt semmi éles nyelvű válasza. Meglepte a nyílt bók. Ilyesmit nemigen mondtak még neki. Nem tartotta magát szépnek.

Pillanatnyi tétovázása elég volt, hogy Jenő odalépjen a kúthoz, bedobja a vödört a vízbe, és erőteljes mozdulattal nyomban fel is húzza. Odanyújtotta Magdának.

– Nem akarja megmosni a kezét?

– De, köszönöm – mondta Magda, és kissé zavarba jött. Sietősen dugta bele a túrótól ragadós kezeit a vízbe. Jenő előzékenyen nyújtotta oda a kút kávájára tett törülközőt.

– Szóval mi járatban van? – kérdezte Magda, miközben a kezét dörgölte. Jenő a törülköző csücskét fogta.

– Itt a tulajdonos? – kérdezte Jenő óvatosan. – Az üzem tulajdonosa.

– A miénk volna – mondta a lány, aki befejezte a szárítkozást, mégsem engedte el a törülközőt. – Apám nevén, de én is itt dolgozom. Elárulja végre, mit szeretne? – kérdezte derűsen. – Vagy valami titkos küldetés?

Jenő nem tudta, mit mondjon. Az igazat megvallva, kevésbé foglalkoztatta most a romlott túró, sőt, egy pillanatra ki is ment a fejéből, miért jött. Úgy tűnt, mintha azért kellett volna idejönnie, hogy találkozzon ezzel a lánnyal, akinek az éles nyelve is szórakoztatta. De ezt mégsem tudta kimondani, ahogy a számonkérésre sem állt rá a nyelve, amiért tulajdonképpen útnak indult.

– Megkukult? – kérdezte a lány, és Jenő úgy érezte, hogy a kifejezés többé-kevésbé pontosan adja vissza az állapotát.

– Üzleti ügyben jöttem volna – nyelt nagyot.

– Hát akkor mondja, miben segíthetek?

Jenő kínjában elnevette magát.

– Mi olyan vicces? Gúnyolódik rajtam? – nézett végig magán a lány, zavartan simítva végig köpenyén, sebtében ellenőrizve, be van-e gombolva.

– Ne haragudjon, kissé megzavart, hogy magát láttam tegnap a színpadon.

A lánynak felcsillant a szeme, mintha kérdezni is akart volna valamit, aztán csak megismételte: – Szóval miért is jött?

– A túró miatt – mondta Jenő, de nem tudta, mi van vele, feszt csak mosolygott, pedig a negyven kiló romlott áru erre nem adott okot. Csak ez a lány, aki annyira tele volt étellel.

– Ide mindenki azért jön – mosolyodott el Magda, jóval kedvesebben, mint eddig. – Szóval mi van a túróval?

– Az édesapjával kellene majd beszélnem ez ügyben – próbált időt nyerni Jenő, mert nehezebbre esett volna belerondítani a szépen alakuló beszélgetésbe.

– Hát, ha én nem vagyok elég jó... De akkor várnia kell. Az apám ilyenkor kimegy a juhászokhoz a gomolyáért. Darab időbe beletelik, míg visszaér. Ha sürgős, esetleg utána küldethetek – ajánlotta Magda.

– Nem, nem szükséges – rázta a fejét Jenő, és hozzátette: – Pláne ha addig magával tölthetem az időt.

Magda megint elpirult. Nemigen volt része ilyen bókokban a faluban, nem is akadt ilyen elegáns, stramm férfi a környéken. Vagy ha akadt, az nem az ő köreiből.

– Akkor talán elárulhatná a nevét is – mondta kissé élesen.

– Bocsánat! – vágta össze bokáját Jenő, bemutatkozott, és Magda kezéért nyúlt, hogy megcsókolja. A lány zavartan pislogott körbe, de mintha a segéd elbújt volna, nem látta, merre van. Még egyszer beletörölte ruhájába a kezét, holott az előbb már megszáritotta, úgy nyújtotta oda, sután, félszegen.

– Magukhoz szállítunk Szegedre, ugye? – kérdezte a név hallatán. Jenő bólintott.

– Valami probléma merült fel? – kérdezte Magda hunyorogva. Tudta, hogy a szegediek hosszú évek óta rendszeres vásárlóik.

Jenőnek imponált a lány választékos beszéde. Nem akaródzott előjönni a farbával. – Sétálna velem egyet, míg az édesapja megjön? – kérdezte.

Magda elképedt. Hétköznap, fényes reggel csak úgy sétafikálni a faluban? Ki hallott már olyat? Máskülönbén viszont, ha üzleti ügyben jön, mégiscsak úgy dukál, hogy figyelembe vegyék, mit szeretne a vendég.

– Akkor mégis azt javasolnám, hogy menjünk ki apám után, hátha beérjük őt – javasolta. Mégiscsak kevésbé kellemetlen a falun kívül, Apaj felé kocsizni, mint a dabi főutcán sétafikálni egy idegennel. Befogat a segéddel, addig megkínálja egy pohár borral, invitálta, de Jenő megrázta a fejét. Nem akart bort inni délelőtt. Pohár szódavízzel kínálta, azt elfogadta.

– Egy darab sajtja nem volna véletlenül? Azt szívesen megkóstolnám – akarta ugratni Jenő a lányt, de zavarában Magda komolyan vette.

– Már hogya volna. Hozok egy kis túrót is.

Jenőnek eszébe jutott, hogy hiszen nem mondta még, mi járatban van, így a viccelődése se érhet célt, de ha már kimondta, kimondta, nincs más, meg kell kóstolnia a juhtúrót. Felrémlt az előző napi romlott túró íze, de nem akart rosszat szólni, így hát belenyugodott, hogy gomolyát tízóraizik.

– Jöjjön be nyugodtan, bemutatom az urat az édesanyámnak.

Jenő készségesen ment utána.

A konyhában egy asszony hagymát vágott. Felnézett, amikor beléptek. Jenő igyekezett legsármosabb mosolyára készülni a bemutatkozáshoz, de amikor nyújtotta volna a kezét, és az asszony csak könyökét adta oda, meglepődött.

– Ő Erzsi – mosolygott Magda. – A dajkám, aki segít nekünk. Jenő udvariasan biccentett és bemutatkozott. Mikor bementek a szobába, Magda hozátette: – A segédünk felesége. Tudja, ez egy kis családi vállalkozás.

Magda körülnézett a szobában, de a teraszra kilépve, a tornác alól a kertben sem látta anyját. – Lehet, hogy kiszaladt vásárolni – biggyesztette le az ajkát. Attól, hogy hátramenjen a raktárhoz és az emésztőgödörhöz, s ott keresse, visszatartotta valami. – Apám biztos hazajön ebédre – jegyezte meg. – Nem érdemes utánuk menni a határba. De ha gondolja Szinai úr...

– Ne legyen már velem ilyen formális... – biccentette oldalra a fejét Jenő. – Hiszen egykorúak vagyunk, és modern emberek, nem? Ráadásul a szüleink régi üzlettársak. Nyugodtan szólítson Jenőnek.

– Jenő – mosolygott kicsit gunyorosan Magda, és derűs hangulata támadt. Jólesett neki a figyelem és az udvarlás. Nem szerette a saját külsejét, húsos orrát, tömzsi alkatát, kellett a külső megerősítés, hogy tetszik. Az idegen férfi kíváncsiságot, és amit ritkán érzett eddig férfi mellett, bizalmat ébresztett benne.

– Szólíthatom én is Magdának?

– Szólíthat – biccentett a lány.

– Járjunk egyet addig, amíg visszajön az édesapja, Magda. Ha van ideje – javasolta Jenő, és Magda már tudta, hogy elfogadja a javaslatát. Biccentett, talán túl hamar, talán kevésbé bizonytalanul, mint illett volna, ettől a férfi elmosolyodott, amitől viszont neki is mosolyognia kellett.

– Várjon itt. Átöltözöm – lépett be a szobába. Átsietett a magáéba és sebtében előkapott egy virágmintás nyári ruhát a szekrényből, azután visszaakasztotta és egy vászoninget húzott ki, meg egy nadrágot, amit lovagláshoz kapott, de alig használta. Nem szeretett lovagolni, úgy érezte, nem neki való. Már gombolta az inget, amikor átviharzott rajta az érzés: mit játssza meg magát, ha kétszer volt rajta összesen? Mulatságosan nézne ki, ha lovaglónadrágban sétálna. Kirángatott egy hosszú fehér ruhát a szekrényből, de azt túlzásnak érezte: végül maradt a virágmintásnál.

Beszaladt a fürdőszobába, a tükör előtt megfésülködött. Egy kis parfümöt is tett a nyakára és a füle mögé. Szívdobogós izgalma és készülődése leplezte önmaga előtt: tetszik neki a férfi. Kiszólt az udvarra, hogy mehetnek.

– Ejha! – fütttyentett Jenő. Magda elpirult.

– Zavarba hoz.

– Nem szándékom. Csak őszinte vagyok. Vagy a saját zavarom leplezem – mondta Jenő, és kínjában elnevette magát.

– Mesél Szegedről? Milyen a színház? – kérdezte hirtelen Magda. Témát akart váltani, mert zavarta a közvetlenség, de közben olyasmit kérdezett, amit túl intimnek tartott. Nagyon is érdekelte persze a szegedi színház, ahol még sohasem járt, Pesten is legfeljebb húsz előadást, ha látott, de ahogy kibukott belőle a kíváncsiság és a vágy, hogy egy szinte idegen emberrel beszélgessen, szégyellte.

Szólt a segédnek, hogy elmegy egy órára, és elindultak. Jenő mesélni kezdett a színházról, hogy milyen előadásokat látott az utóbbi időben. Mesélt a szegedi társasági életéről, az evezősklubaról, az úszóházakról, a nyári világ sajátos színhelyéről, a kirándulásokról a Maros-torokba, na meg az Adriára. Fiúme és Trieszt táncos szórakozóhelyeivel próbált neki imponálni, ahol olasz, sőt fekete bőrű afrikai zenészek játszanak első osztályú dzsesszt.

Magda szájtátva hallgatta, s közben mutatta az utat. Néha átvette a szót, és kicsit magyarázott, de inkább hallgatta a férfit, és Szegedről faggatta. Tetszett neki a város, amikor ott járt, közelebb érezte magához, mint Pestet. Pest vonzotta, de úgy gondolta, ha választhatna, inkább Szegeden élne: annak méretei, arányai, egész miliője közelebb állt hozzá. Vonzó volt, hogy a Kárász utca és a Széchenyi tér elegáns házaitól, zenés vendéglőitől ugyanannyira lehetett a Tisza-part, mint házuktól a Duna.

Egészen felvillanyozódott. Olyan romantikusnak érezte szót szoba öltő beszélgetésük alatt a főutcát, ahol naponta tucatszor sietett végig piacra, boltba, az állomásra a kocsival, vagy csak a szomszédba, hogy észre se vette, amint lábai automatikusan a sziget felé viszik. Dab szomszédja Dömsöd, a két település határát mindig vitatták, merthogy a két falu összenőtt. A Du-

nához vezető út már a szomszéd községhez tartozott, de ez nem jutott eszébe a közlendők között. Csak a Petőfi-fánál akart szólni, jelezve, hogy a költő itt, ez alatt a vastag fa alatt írta két versét. Az egyik a „Piroslik már a fákon a levél” volt, a másikat nem tudta. Azt is pletykálják, pletykálta ő is, hogy valami érdekeset mondjon, hogy itt is született, de hivatalosan ezt soha nem ismerték el.

Kecses jegenyesor szegélyezte útjukat, a kacsausztatóban a vizet békalencse borította. Jobbra a sűrű fák közt egyetlen kőház látszott ide mindössze, távolabb a gáton rogyadozó putrik sorakoztak, egy-egy kíváncsi gyerek leste a világos öltönyös férfit és a nyári ruhás nőt.

Hangulatuk egyre inkább oldódott, nem kellett különösebben erőlködni egyiküknek sem. Jenő többször is megnevettette Magdát, sőt egy ponton belé is karolt. Szerencsére ebben az időben kevesen jártak itt, a dabi szigetre vezető úton, másrészt Magda se aggódott olyan nagyon, mit szólnak. Rég nem érezte ilyen jól magát. Jenő addigra már szavát vette, hogy meglátogatja őt a nyáron, Szegeden, és eljön vele a szabadtéri játékok egy előadására. Magda egyáltalán nem ellenkezett. A részleteket, hogy utazik, hol száll meg, nem gondolta végig, és a részletek nem is tűntek fontosnak, illetve minden megoldhatónak látszott. Jenő a szülei üzletéről is beszélt, nem hallgatva el a nehézségeket sem. Magda megosztotta vele egy-két saját tapasztalatát, hiszen ők Pestre is szállítottak juhtúrót, a Meinlhez, és tucatnyi más, jó hírű üzletbe is.

Amikor odaértek a fához, már némileg jelentőségét veszítette, beszélgetésüknek nem kellett előre kijelölt kapaszkodók. Magda a rend kedvéért megmutatta, mire Jenő azzal viccelődött, másoknak is megmutatta-e már. Magda elpirult, egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy meg kellene-e sérteződnie, azután kacéran, bár nem túl eredeti módon, annyit mondott:

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik.

Eléjük tárult a Duna-part. Hepehupás út vezetett végig az árvízi töltésen, magas, ezüstös jegenyék szegélyezték ezt is, a parttól távolabb tölgyek sűrű sokasága takarta a kilátást. Magda borzongott az árnyékban, eddig a hátukba kapták a napot. Jenő gálánsan felajánlotta a zakóját, amit Magda szemvillanásnyi bizonytalankodás után elfogadott.

– Nem fog fájni? – kérdezte a férfit.

– Maga mellett? – bókkolt Jenő.

Magda elkapta a pillantását. Hirtelen túl sok lett a közelség, túl hirtelen. Átvillant rajta, hogy jobb volna tán elmenekülni, de erőt vett izgalmán. Tudott egy ösvényt visszafelé a faluba, jó fél óra járásra innen, arra mentek. A vízparttól és a nádasról a Tisza-part jutott Jenő eszébe, és a motorcsónakokról beszélt, meg a kielboatról, hogyha meglátogatná a nyáron, kirándulni is szívesen elvinné, és bemutatná a barátainak. Magda hirtelen úgy döntött, hogy valóban meglátogatja, elvégre szállodák biztosan vannak Szegeden, és a Dóm téri szabadtéri színház előadása felcsigázta képzeletét. Fényképet látott már újságban, filmhíradóban a több ezer fős nézőtérről, igazán kíváncsi

volt, hogy fest előben. Meg volt ijedve hullámzó érzéseitől, de igyekezett, hogy mindebből semmi se látsszon.

– Evezni mi is szoktunk – biggyesztette le a száját, hogy ne legyen annyira elbizakodott a vendég, de azért vigyázott, hogy ne legyen elutasító. Mire a révhez értek, már a családról beszéltek, kicsit panaszkodva a szülők és a nagyszülők régimódisága miatt, és enyhe büntudatukat erős cinkosság ellen-súlyozta.

Sűrű tölgyes árnyékolta be az utat a jegenyék mögött, csak a Duna aranyló barnán szikrázó vizén lehetett látni, milyen erős a napsütés. Jenőnek kedve támadt megmártózni. Mint aki izmaival és sportúszói készségeivel is imponálni vágya.

– Nem akar úszni egyet, Magda?

– Most? – kérdezte elképedve a lány.

– Olyan szép az idő.

– Nincs nálam fürdőruha – mondta Magda elbátortalanodva, és Jenő úgy érezte, nem illendő tovább mennie. Nem akarta zavarba hozni a lányt, aki – most már meg tudta fogalmazni – minden manírtól mentes egyenességével és közvetlenségével vonzotta.

Mire az ösvényhez értek, mely egy töltésen és egy kis hídon visszavezette őket a szigetről a faluba, Jenőre súlyos kérdések nehezedtek. Komolyan viszont szerette volna látni a lányt, és ezt a tudomására is akarta hozni, mielőtt még visszaérnek a házhoz, ahol, szülei jelenlétében, nehezebben tudta elkép-zelni a vallomást.

Megszaladtak a gondolatai. Látta magukat a vonaton, ahogy Szeged felé utaznak, ahogy a szabadtéri színpadán ülnek egy nyári estén; látta magukat kielboatban evezve a Tiszán, vitorlásan az Adrián, és látta magukat a házuk kertjében. Érezte, hogy csaponganak a gondolatai, ugyanakkor a lány viselkedéséből azt is érezte, hogy mindez nem egészen irreális. Megejtő nyíltsága a magukat illető lányok után kijózanítóan hatott, és Jenő kételkedését is oldotta, amelyet eddig a házassággal kapcsolatban érzett. Házasság? Hiszen még csak néhány órája ismeri. Szinte semmit nem tud róla.

– Mit mosolyog? Mi olyan vicces? Valami butaságot mondtam? – torpant meg Magda a híd előtt.

– Nem, dehogynem! – mentegetőzött Jenő.

– Hát akkor? – a lány a fejét csóválta. – Mi jutott eszébe?

Jenő kínjában maga is megrázta a fejét. De megint mosolyognia kellett. Egész lénye mosolygott.

– Mit kéreti magát? – szegte fel az orrát Magda.

– Ha én azt elmondanám magának, Magduska, lehet, hogy bolondnak nézne – komolyodott el a hangja.

– Az nem fair, hogy kíváncsivá teszi az embert, azután meg titkolózik – fogalmazott élesebben a lány.

Jenő beleizzadt a szópárbajba. Józan esze és vágyai viaskodtak, nem talált kapaszkodót.

– Na, mondja már! – toppantott Magda.

– Az jutott eszembe – mondta Jenő immár mosoly nélkül, a kijelentés teljes súlyát átérezve, megborzongva, elgyengülő térdekkel – hogy maga meg én... Szóval, hogy akár még... – határozottságát elvesztve szalmakalapját tartó kezével széles mozdulatot tett. – Tetszik nekem, Magda. Szeretném újra látni. Nem mondanék most többet, mert tényleg bolondnak nézne. Tudom, hogy ez így, két óra ismeretség után kissé zsenáns lehet, de ezt érzem, és nem gyakran éreztem eddig így... Ezért mosolyogtam, engedelmével.

Belepirult a vallomásba.

Magda szédült, toroka elszorult, egész mellkasa bizsergett belülről. Csálódásként élte volna meg, ha a férfi nem adja jelét valahogy vonzalmának, de szavaiból, melyet egészen eddig ironia lengett át, most hiányzott a kétértelműség. Látszott az arcán, hallatszott a hangsúlyán, a szavain, hogy valami kibillentette egyensúlyából. Könyvekben olvasott eddig ilyesmit, operettekben látta, és talán gyerekkorában érzett hasonlót, de azóta, nagyon hosszú ideje nem. Már kezdett lemondani arról, hogy felnőtt fejjel valaha is megtapasztalja. És akkor jön egy ember, betoppan hozzájuk a semmiből, legfeljebb a nevét hallotta, és másfél órányi beszélgetés után zavarosan vallomást intéz hozzá. Ilyen csak a mesében van.

A valóságban azonban akad még egy-két körülmény, gondolta aggódva, amit tisztázni érdemes.

– És mit szólnának a szülei, ha beállítana magukhoz vendégségbe egy falusi lány? – húzta fel a szemhéját. Öniróniával mondta ki: falusi lány, hiszen nem úgy éltek igazából, mint a falusiak, de mégis: falun, és ez, tudta már, a bőrén tapasztalta: beszűkítette a lehetőségeit.

– Ha maga volna az, azt hiszem, meg lennének elégedve. És minden okuk meg is lenne rá. Azt hiszem – tette hozzá a férfi, ahogy kicsit visszabillent a szédületből.

Elakadt a beszélgetés, súlyos csend nehezedett rájuk, miközben illatozó akácok között ballagtak visszafelé a szigetről a faluba. Jenő mellét feszítette az izgalom, hogy kimondta, amit érzett, s hogy a lány nem volt elutasító, Magdának pedig az rántotta görcsbe a gyomrát, mit szól majd az apja. Egy dolog, hogy férjhez akarja őt adni, és erről gyakran beszél is, igazi aggodalommal telve – mert Magda az apja értésére adta, hogy csak olyanhoz megy, akit ő maga választ, viszont a választással nem sietett –, másrészt azért, ez az ismeretség és érdeklődés neki és anyukának is meglepetés lesz, az biztos. Talán az üzlet érdekére lehetne hivatkozni majd... miért is hasznos a szegedi látogatás, morfondírozott, de már látta magát a színházban, és az előadás után egy elegáns étteremben, ahogy cigány húzza.

Mielőtt a faluba értek, Jenő visszanyerte a magabiztosságát, és úgy gondolta, jobb, ha cselekszik, mintha nem, és az út szélén virágokat tépett, ne-

felejcset és pár szál kankalint, csokorba fogta őket, és a lány kezébe nyomta. Magda elpirult, körülnézett, látja-e őket valaki, majd az üres utcától megnyugodva, csillogó szemekkel megköszönte a virágot, és attól sem jött zavarba, hogy Jenő keze kissé elidőzött az övében.

Magda egyik kezével magához szorította a bokrétát, a másikkal hol eltakarta, hol meg leengedte kezét, mint aki nem tudja eldönteni, rejtegesse-e, vagy büszkélkedjen vele. Izgatottan pásztázott körbe, mintha a férfi szemével vizsgálta volna most a házat, a kertet, és persze ideges volt, merre lehet az anyja, visszaért-e már apja a kocsival. A ház előtt nem látta a teherautót. A garázs hátul volt, csak akkor álltak be, ha délután nem mentek már vele sehova.

Mire a házba értek, már hallotta, hogy odabent ebédhez terítenek, anyja Erzsivel beszél.

– Megjöttünk, anyuka – mondta, és csak ahogy kimondta, hallotta saját szavainak bizalmosságát.

– Kik jöttetek, fiam? – fordult hátra Herzfeldné.

– Vendéget hoztam – magyarázta Magda. – Szinai úr, Szegedről.

– Kezét csókolom – biccentett Jenő előrelépve, de Róza keze tele volt tányérokkal, le kellett tennie, hogy a fiatalember kezét csókolhasson. A terebélyes asszony elismerően vette az udvariasságot.

– És mi járatban van Szinai úr? – kérdezte Róza a virágra pislantva. Magda – maga se tudta, miért – rátarti módon szorította a kis csokrot.

– Herzfeld úr itthon van? – kérdezte Jenő, hogy időt nyerjen. Csak most eszmélt, hogy küldetése voltaképpeni céljáról még nem is esett szó.

– Mindjárt jön ő is. Velünk ebédel Szinai úr?

– Jenő, ha kérhetem. Szólítson a nagyságos asszony Jenőnek.

Róza asszony szeme a virág, lánya arca és Jenő tekintete között cikázott. Azon tűnődött, mi történhetett reggel óta? Hisz csak egy-két órája érkezhetett a vendég. Vagy Magda eltitkolt előle valamit?

– Szóval, meghívhatjuk, Jenő? – próbált nyugalmat erőltetni magára.

– Köszönöm, szívesen veszem.

– Hát akkor, menjenek az ebédlőbe. Magda, mutasd az utat... Jenőnek. Erzsi, hozza kérem a levest! – mondta a cselédnek, aki az ebédlőből jött ki, és levette a kötényét. Libaleves lesz, aprólékkal – fordult Jenőhöz –, utána töltött paprika, ha kedveli. Ha nem, sajnos akkor is az lesz, nem készültünk mással, de esetleg valami hideg sülttel tudom még kínálni.

– Szeretem a töltött paprikát – sietett a válasszal Jenő. Kínosnak érezte a helyzetet.

Erzsi bevitte a levesestálat az ebédlőasztalra, Róza kiment a teraszra, közben Magda egy pohárba tette a virágot, és sebtében az étkezőasztal közepére helyezte. A fehér abroszon, a fehér tányérok között feltűnően virított a nefelejcs és a kankalin.

Jenő nem akart leülni elsőnek, Herzfeld Ármint várta, aki kisvártatva fel is tűnt a teraszra nyíló kétszárnyú ajtóban, fehér vászoningben, rövidre borotvált, őszes túskehájával, pödrött fehér bajuszával. Kerek fejével, korpulens alakjával hasonlított feleségére. Jenőnek hirtelen eszébe jutott, hogy apja egyszer említette, Herzfeld Ármin és a felesége unokatestvérek.

– Jó napot kívánok! Szinai Jenő vagyok Szegedről.

– Hozta Isten, Szinai úr! Foglaljon helyet – nyújtott kezét Herzfeld, és maga is leült. Magda is elfoglalta a helyét, anyja pedig elkérte egymás után mindnyájuk tányérját, először a vendégét, és levest mert.

– Hogy van az édesapja? És minek köszönhetjük a látogatását?

Jenő pillantása Magda arcára esett, aki elpirult. Herzfeld önkéntelenül követte a tekintetüket, ahogy egymásra néztek, azután összevont szemöldökkel pillantott feleségére.

– Szeretném meghívni Magdát Szegedre, látogatóba – mondta természetes hangon Jenő. Magda elkerekedett szemekkel figyelte, mi sül ki ebből. Róza hol a férjére, hol Jenőre, hol Magdára pislogott. Neki is gyorsabban vert a szíve.

– Ez igazán kedves magától – mondta Herzfeld Ármin. – Magda nagylány, idestova huszonöt éves. Ha szeretne elutazni, mi nem állunk elébe. De, gondolom, nem ezért jött... Vagy tévedek? – nézett a feleségére és a lányára, mintha összeesküvést gyanított volna, de Róza fejrázással jelezte, hogy nem tud semmiről. – Ha jól tudom, maguk még nem is találkoztak személyesen.

– Én tulajdonképpen... még nem – dadogott Jenő – De tegnap este... és aztán ma reggel...

Herzfeld homlokán összeszaladtak a ráncok. Jenő egy bátortalan mosoly után próbált higgadtan beszélni.

– Bocsássanak meg, hogy dadogok. Azt akartam mondani, hogy tegnap este úgy érkeztem, hogy egy szállítmány ügyében... Azután véletlenül láttam azt az operettet az Iparoskörben, amiben Magda kisasszony is fellépett. Akkor azt hittem, sose látom többé – nézett Magdára –, amit nagyon sajnáltam volna. Amikor pedig ma reggel idejöttem magukhoz, összetalálkoztunk, utána hosszan beszélgettünk. És, ha nem tekintik tapintatlanságnak, a jövőben is szívesen beszélgetnék még Magduskával itt vagy Szegeden, vagy ahol Magda kisasszony akarja. Ami pedig a romlott túrót illeti...

– Arról nem is beszélt nekem – vágott közbe Magda, és ijedten pillantott Jenőre.

– Mi van azzal a túróval? – emelte meg a hangját Herzfeld Ármin, akinek a dolgok túl gyorsan követték egymást. Nem értette, hogy most a lányát akarják, vagy rekompenzációt a romlott áruért, netán mindkettőt.

Anyja Magda tekintetét kereste, s amikor időnként elkapta a pillantását, csak azt látta, mint a vendégében: olyan izgatott vibrálást, amelyet nem látott benne még soha. Elszorult a szíve.

– Negyven kiló áru kaputtra ment. Megromlott, Herzfeld úr, és az édesapám ezért küldött ide, magukhoz – mondta Jenő, és közben elnézést kérően nézett Magdára –, de a legkevésbé se szeretném terhelni ezzel az üggyel. Meg aztán, bizonyos értelemben, már kárpótlást is kaptam...

– Nem úgy van az, Szinai úr! Régi szállítói vagyunk a maga édesapjának, és én nem szeretem, ha az ügyfeleim elégedetlenek. A maga ügyéről – nézett Magdára szigorúan, és a feleségére, aki feszülten nézett vissza rá – ettől függetlenül kellene beszélnünk. Ha romlott volt az áru, akkor küldetek másikat.

– És mi lenne, ha azt Magduska el is kísérné? – kérdezte felvillanyozva Jenő.

Herzfeld nagyot sóhajtott. – Nézze, Szinai úr, én nem vagyok nagyon maradi ember, és a lányom örömeinek se vagyok az elrontója, de nem gondolja... Nem gondolják – nézett Magdára, aki aggódva hallgatta a két férfit –, hogy nem kéne ajtóstól rontani a házba?

– Úgy gondolom, hogyha Magduska...

– Magduska... – szorult ököibe Herzfeld Ármin keze, s már emelte, hogy az asztalra csapjon, de menet közben lefékezte a mozdulatát, csak vastag és rövid ujjaival kezdett dobolni az asztalon. – Értem én, Szinai úr, a szív nagy dolog, a fiatalság nagy dolog, de mégiscsak egy hete háború van. Maguk nem olvassák a híreket? Meg aztán, ezek a törvények... Két év alatt a második... Azokról se hallottak? Bennünket még nem érintenek, de ki tudja, mit hoz a jövő? – Nem tette hozzá, amire valójában gondolt: gyereket csinálni, ilyen időkből...

Jenőnek, sportember lévén, az ellenállás csak fokozta a kedvét. – Ezért is kell megerősíteni a családot – bukott ki belőle, és lángvörös lett a burkolt ígérettől, de tartotta magát. Ahogy elkapta a küzdőszellem, egyre közelebb érezte magához Magdát, aki szintén paprikavörös lett. Viccelni próbált, hogy oldja a feszültséget, de felindultságában és zavarában indulatosnak tűnt, ahogy megszólalt.

– Azért azt mondhatta volna, Jenő, hogy egy kocsi pimpós túró miatt jött.

Ezek már per Jenő és Magduska? – sápadt el Róza. Aztán arra gondolt megint, hogy még sose látta ilyennek a lányát. Végtére is huszonöt éves. Örülniük kell, ha végre megmoccan benne valami. És talán előbb-utóbb unokája is lehet. Öregesen érzékenyült.

– Talán együnk, mert kihűl a leves – mondta békítőleg. – A többit ráérünk megbeszélni azután is. Annyira talán nem sürgős a dolog – tette hozzá epésen.